

Půlmaraton z Wishe | Cardiolab

cardiolab.cz/pulmaraton-z-wishe/

Letošní pražský půlmaraton bychom mohli lehce zparodovat ve stylu: Co si objednáš na Wishi a co dostaneš...“ Objednáš si super zážitek v centru Prahy, zaplatíš nemalé startovné (tričko je pochopitelně up-selling) a nakonec ležíš v příkopě a čekáš na sanitku.

Tak takový byl bohužel pražský půlmaraton 2024. Neodpustím si k tomu pár slov.

Chci se totiž veřejně vyjádřit k organizaci závodu, kterou považuju za naprostý propadák, amatérismus a důvod, proč tolik běžců kolabovalo. Zřejmě jen zázrakem nedošlo k nějakému velkému průšvihů nebo nedej bože úmrtí, protože zaděláno na to bylo opravdu slušně.

Za mě to RunCzech absolutně nezvládl a byla by na místě omluva, sebereflexe a poučení z krizového vývoje.

Vezmu to poměrně stručně po jednotlivých bodech:

Nová trať:

Ta úplně špatná nebyla, i když přesunem startu do Holešovic výrazně utrpěla atmosféra závodu. To se ostatně stalo i s maratonem – start a cíl na Staromáku k němu prostě patřil, stejně jako „Palacháč“ k půlmaratonu.

I po letošních smutných událostech na filozofické fakultě by závod mohl přinést na toto místo symbolicky lepší energii, ale bohužel – doběh k Holešovické tržnici přes dlouhou Karlínskou mílí příliš symboliky ani romantiky nesliboval.

Propustnost závodu:

Navýšit propustnost závodu na 16.000 běžců je za mě v podmínkách Prahy absolutní mordor. Dříve startovalo okolo 10K, což byl za mě opravdu strop a spíše by bylo vhodné počet běžců omezit. Pokud se organizátoři rozhodli udělat z pražského půlmaratonu závod, který zviditelní metropoli, popularizuje sport mezi širokou veřejností a udělá tak nejen Praze, ale i sobě reklamu, měli vše tomuto podřídit a přizpůsobit.

Kapacita metra:

Vše začalo již před závodem, kdy zřejmě nedošlo k dostatečné komunikaci s dopravním podnikem a posílení spojů metra. Já sama se dostala až do druhé soupravy, v metru byla neskutečná tlačení, na výstupu z metra jsem čekala přes deset minut. Nechci si představit nějakou kolizní situaci a takový dav.

Navigace, zázemí:

U výstupu z metra žádné cedule, a ani později – **žádná navigace**, nic. Jeden dobrovolník v angličtině a češtině na střídačku vydával pokyny tisícům lidí valících se z metra. Lituju jeho i jeho hlasivky.

Nedostatek toalet v zázemí – to už je obehnaná písnička, nemá cenu ani komentovat, kluci to mají jednodušší, my holky jsme se sešli na brutál u čůřání vedle pneuservisu v tržnici, jako sorry, ale jinak to fakt nešlo.

Tržnice jako zázemí nevhodně organizovaná, **spousta „úzkých hrdel“** – blokující plynulý průchod dovnitř a ven. Tržnice je prostor obehnaný zdí a dovnitř a ven se nedostanete jen tak lehce. Dost problém.

Start:

Už před startem bylo opravdu horko, dost pánilo sluníčko. Nikde nebyla k dispozici voda, přitom v koridorech se na start čekalo opravdu dlouho. My byli v koridoru E, což je více na začátku, na start jsme čekali deset minut, takže myslím, že ti v zadních řadách i přes půl hodiny. Celou dobu od chvíle, kdy odevzdáte věci, jste tedy bez pití – pokud nemáte svojí vestičku.

Jako sorry, ale na městský závod si ji většina lidí nenesí. Pokud by to tak mělo být, asi by bylo vhodné, aby organizátor upozornil, že to bude punkový závod a adekvátně tomu upravil cenu startovního. kdo je připraven, není překvapen. Tady příliš připravených nebylo. Z toho logicky plyne, že plno lidí už odstartovalo ve slušné dehydrataci.

Občerstvovačky:

Prostě **nebylo pití**. A ne jednou. Dobrovolníci na poslední chvíli dolévali z lahví, něco naprosto šíleného. **Nebyly houbičky na chlazení** – takže se závodníci polévali matonkou (která logicky chyběla na pití, o ekologickém aspektu pomlčím), **nebyl led**, **nebyly sprchy**.

Ti, kdo se podíleli na organizaci museli vědět jaká bude předpověď a absolutně tomu nepřizpůsobili zajištění závodu, kde startuje tolik lidí.

Kolapsy na trati:

Důsledek výše uvedeného a bylo jich opravdu hodně.

Zažila jsem Olomoucký půlmaraton před pěti lety, kdy bylo 38 st ve stínu, nechyběly kropící vozy, sprchy, led, dobrovolníci s hadicemi a i tak kolapsy byly. Toto bylo ale o mnoho horší. My jsme zastavovali a ptali se, zda není potřeba pomoc, většinou jsme viděli že jde o dehydrataci či křeče, ale na jednom místě to moc dobře nevypadalo.

Grande finale:

Největší průšvih byl za mne v cíli. My jsme dobíhali na druhé hodině od startu, kdy dobíhá větší část startovního pole. Cílový koridor byl úzký, nebylo možné se zastavit, stále přes nás dobíhali další lidé a vznikala tlačence. Nebylo možné si sednout, lehnout, dát nohy nahoru, polít se vodou. Žádné chlazení, ionty, houbičky, nic. Vody bylo málo, jen v lahvích, bylo těžké se k ní dostat, i když jste byli naprosto v pohodě (což jsem já a mí dva kamarádi byli).

Ale pro ty, kteří běželi na hranici svých možností to byl prostě problém.

Než dostanete medaili, uplyne pět minut, než se dostanete do zázemí dalších deset minimálně. Náš Adam, který se přišel na závod podívat mi hlásil, že byli běžci, kterým to trvalo půl hodiny! To mi přijde naprosto neuvěřitelné.

V tlačenci, v davech přehřátých, vyčerpaných lidí, kteří se valí jeden přes druhého, bez možnosti aby vám kdokoli pomohl, dostal se k vám někdo z rodiny. Pokud by v místě cílové rovinky bylo například nutné někoho resuscitovat, neumím si představit, jak by se k němu dostala opravdová pomoc.

Je sice hezké, že RunCzech má k dispozici Golema, ale to je poměrně dost k ničemu, když je vzdušnou čarou vzdálen 500metrů a nikdo se k němu nedostane.

Souhrnem:

Pro výkonnostní běžce, kteří startují z předních koridorů a běží mezi „svými“ na rychlý čas, nic z toho zřejmě nebyl problém. Celý ten mordor se totiž odehrával za jejich zády.

Celý tenhle průšvih totiž odnesli hobíci, amatéři a nadšenci. Mnozí z nich stáli na startu poprvé – a nedivila bych, kdyby to bylo naposledy.

Bylo to naprosto zbytečné, riskantní, nesmyslné.

Moje pocity:

Já se na půlmaraton letos nevypravila závodit, ale chtěla jsem si ho především užít. Neběžela jsem si pro čas, ale pro zážitek.

Byla jsem ráda, že jsem se po pěti letech vůbec mohla postavit na start silničního závodu, aniž bych ho prokulhala a pak šla skočit do rakve. Což se tak nějak povedlo. S kamarády z naší „maratonské party“, jsem se byla proklusnout, užít si sportovní svátek a běžecký happening.

Takže my jsme si to užili podle svých představ. Jsme celkem zkušení, víme do čeho jdeme, běželi jsme opravdu „výletním tempem“ a bylo nám víceméně jedno, jestli dorazíme do cíle o minutu nebo deset déle. Takže jsme doběhli, vystáli si frontu v cílovém koridoru a šli na pivo. Bylo hořké, ale u piva se na to těšíte.

Pachuť ze závodu ale příjemná není.

S RunCzechem běhám 23 let, díky němu jsem začala vlastně sportovat. Jsem ráda, že pěkné časy a hezké zážitky z RunCzech závodů mám z doby, kdy to bylo prostě jiné.

Pro mě byl letošní půlmaraton obrovským zklamáním, ale nechci říkat že „už nikdy“.

Doufám, že dojde k nějaké reflexi, omluvě a poučení pro příště. Bylo by to více než vhodné. Ne kvůli mě. Kvůli těm, kterým to celé vzniklo. Kvůli lidem, kteří si přišli splnit sen, postavit se výzvě a poctivě se na ní připravili. Kvůli těm, kteří sem poprvé přišli změřit síly sami se sebou. Jako já před 23 lety.

Možná by stálo za to, vrátit závod lidem. Ubrat v marketingu a přidat v organizaci. Peníze, které vyberu od závodníků do nich investovat. Místo různých plakátků vygenerovaných AI uvažovat o závodě z pohledu závodníka, nikoli pouze z pohledu zisku. Přemýšlet o běžcích jako o svých přátelích a zamyslet se nad tím, co při závodě potřebují.

Chtělo by to vrátit závodům lidskou přidanou hodnotu.

Napište mi prosím, co si o tom myslíte, moc děkuji!

Jo a kdybyste si chtěli ještě počíst, tak připomínám svůj starší text o studii Marathon-Lab. Byla designovaná IKEM ve spolupráci s RunCzechem v „lepších časech“, v roce 2019. Je to text mírně aktualizovaný, ale v zásadě stále platný.

P.S. Na náhledu máte 20 let starou fotografii z pražského maratonu. Jak jsem psala na instagramu – tenkrát jsme běhali v bavlněném tričku a měli obyčejné hodinky s ručičkou. Od té doby nám přibyly vrásky, zážitky, děti i naběhané kilometry. V té sanitce jsme se tenkrát pro legraci fotili, a za celých těch dvacet let jsme v ní nikdy nikdo naštěstí nejeli